

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/29687 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 juni 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 december 2005 heeft de minister voor *Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van* (hierna: de vreemdeling) om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 27 juni 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 juni 2008, verzonden op 9 juni 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de *Vreemdelingenwet 2000*, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
lid van de enkelvoudige kamer

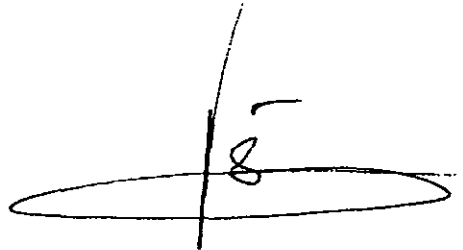
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 november 2008

218-588.

Verzonden: 18 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'S' or 'V' shape in the center.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/29687 en AWB 07/29691

V-nr:

inzake: , geboren op , van Kongolese nationaliteit, wonende te
eiseres/verzoekster, hierna te noemen eiseres
gemachtigde: mr. A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam.

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. T. Nauta, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van
het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 14 december 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiseres van 12 september 2005 en 28 september 2005 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel "verblijf bij partner, gezinsvorming" resp. "verblijf bij kind afgewezen.
2. Bij uitspraak van 17 april 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats verweerder verboden eiseres uit te zetten, totdat op bezwaar is beslist.
3. Bij besluit van 27 juni 2007 is het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiseres na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiseres Nederland uit eigen beweging binnen 28 dagen moet verlaten.
4. Op 23 juli 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Bij brief van 23 juli 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen, die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.
Bij brief van 2 mei 2008 heeft eiseres de gronden aangevuld.
5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 mei 2008. Eiseres is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig een tolk in de Franse taal, G.G.M. Keijzer.
6. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

Eiseres is Nederland op 7 oktober 2002 ingereisd. Op 12 en 28 september 2005 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd met als doel verblijf bij partner respectievelijk verblijf bij kind.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft de aanvraag tot het verlenen van de gevraagde verblijfsvergunning regulier als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen, omdat eiseres niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000. Er is geen reden eiseres vrij te stellen van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid onder c, van de Vw 2000. Evenmin is er reden de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) toe te passen.

2. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd.

a. Eiseres is ten onrechte niet gehoord. De beschikking is onvoldoende gemotiveerd, nu het niet vermeldt op grond van welk onderdeel van artikel 7:3 Algemene wet bestuursrecht (Awb) van het horen is afgezien.

b. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 is een vreemdeling vrijgesteld van het mvv-vereiste als er sprake is van een artikel 64 Vw 2000-situatie. Eiseres is van mening dat vanwege de aard en bedoeling van het mvv-vereiste beslissend is het moment van de aanvraag. Het moment van de aanvraag viel in de periode van 6 weken voor en 6 weken na de bevalling van haar jongste kind en toen deed zich een artikel 64 Vw 2000-situatie voor.

c. Uit artikel 8 EVRM vloeit de verplichting voort een vrijstelling van het mvv-vereiste te verlenen, in elk geval omdat de hardheidsclausule van toepassing is. In bezwaar is aangevoerd dat het vasthouden aan het mvv-vereiste leidt tot het (tijdelijk) scheiden van het gezin en de Minister heeft toegezegd geen gezinnen te zullen scheiden. De partner van eiseres heeft niet de Kongolese nationaliteit en is in Nederland erkend als vluchteling. Onzeker is of hij als Angolees wel tot Kongo wordt toegelaten. Wanneer hij en de kinderen met eiseres naar Kongo zouden meereizen, zouden zij hun verblijfsvergunning kwijtraken ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 en artikel 19 jo. 18, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Hij heeft bovendien een baan en hij zou die baan verliezen als hij meereist naar Kongo. Als dat het geval is, kan hij niet voldoen aan het middelen-vereiste als bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Bovendien kan hij niet voor de kinderen zorgen, als hij aan het werk is. De zeer jeugdige kinderen hebben er belang bij niet van hun ouders te worden gescheiden. De beslissing op bezwaar is op het aangevoerde niet ingegaan en de diverse omstandigheden zijn onvoldoende in onderlinge samenhang gezien. Ook het belang van de kinderen, in de bescherming waarvan artikel 3 IVRK voorziet, is onvoldoende meegewogen.

d. De procedure duurt al lang en daarmee heeft verweerder er blijk van gegeven geen groot belang te hechten aan vertrek van eiseres uit Nederland. Daarmee komt het belang van eiseres relatief zwaarder te wegen.

IV. OVERWEGINGEN

1. Artikel 17, eerste lid aanhef en onder c, van de Vw 2000, bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 niet wordt afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, indien het betreft de vreemdeling voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

2. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van de Vb 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de wet, afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf. Het vierde lid van dat

artikel bepaalt dat de Onze Minister het eerste lid buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan zou leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hardheidsclausule).

3. Eiseres stelt zich op het standpunt, dat voor de beoordeling van de vraag, of een machtiging tot voorlopig verblijf is vereist, beslissend is het moment van aanvraag van de verblijfsvergunning. De rechtbank onderschrijft dat standpunt niet. Als hoofdregel geldt dat een bestuursorgaan op het moment dat het op een aanvraag beslist, rekening dient te houden met alle op dat moment bekende feiten en omstandigheden. Op basis daarvan beoordeelt het bestuursorgaan of de aanvrager aan de voorwaarden voor verlening van de gevraagde vergunning voldoet. Dit uitgangspunt is inherent aan het bestuursrecht, waarin een beslissing beoogt een rechtsgevolg in het leven te roepen, dat eerst intreedt op het moment van bekendmaking. Dit is slechts anders als de aard van het besluit of een wettelijk voorschrift zich daartegen verzet, zoals het opleggen van aanslagen over een bepaalde periode door de belastinginspecteur. Een dergelijke situatie doet zich hier naar het oordeel van de rechtbank niet voor.

4. Eiseres beroept zich eveneens op artikel 8 EVRM teneinde op grond van de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3:71, vierde lid, van het VB 2000 in aanmerking te komen voor een vrijstelling van het mvv-vereiste. In paragraaf B1/1.2.2 van de Vc 2000 is de mogelijkheid opgenomen om in bijzondere individuele gevallen of voor bijzondere groepen uitzonderingen te maken. De vreemdeling, die om toepassing van deze hardheidsclausule vraagt, zal dat verzoek met feiten en omstandigheden moeten onderbouwen. Hij zal van die feiten en omstandigheden ten minste een begin van bewijs moeten leveren.

5. Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 9 november 2007, nr. 200702675/1, volgt dat het tegenwerpen van het mvv-vereiste in een concreet geval slechts in uitzonderlijke gevallen schending van artikel 8 EVRM oplevert. De uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting Nederland te verlaten is namelijk in beginsel slechts tijdelijk van aard. De rechtbank is van oordeel dat eiseres haar standpunt, dat het mvv-vereiste strijd oplevert met artikel 8 EVRM, onvoldoende heeft onderbouwd. Ook blijkt uit haar stellingen niet dat de belangen van de kinderen en/of haar partner meebrengen dat zij in Nederland dienen te blijven. Evenmin blijkt dat het gedurende de periode, dat eiseres Nederland moet verlaten, slechts mogelijk is in de verzorging van haar kinderen te voorzien door hen mee te nemen naar Kongo. Eiseres heeft haar noodzakelijke aanwezigheid in Nederland niet met omstandigheden onderbouwd aangegeven. De door eiseres overigens aangevoerde feiten en omstandigheden zijn naar het oordeel van de rechtbank te weinig bijzonder om een uitzondering op het mvv-vereiste in de zin van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 aan te nemen.

De rechtbank gaat voorbij aan het beroep van eiseres op artikel 3 IVRK. Volgens vaste jurisprudentie zou dit artikel, als zij al een direct toepasbare norm zou inhouden, tot niet meer strekken dan dat het bestuursorgaan bij alle maatregelen betreffende kinderen, de belangen van het desbetreffende kind betreft. Wat het gewicht van het belang van het kind in een concreet geval betreft, bevat de in het eerste lid opgenomen bepaling geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- en regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. De in het tweede en het derde lid opgenomen bepalingen doen dat naar hun aard evenmin. Eiseres heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat verweerder met de belangen van de kinderen geen rekening heeft gehouden en niet onderbouwd dat de vader niet voor de kinderen zou kunnen zorgen, ook al heeft hij een baan. De kinderen beschikken, zoals verweerder heeft gesteld, over een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij hun vader, hetgeen een bepaalde verantwoordelijkheid voor de vader (referent) meebrengt. De rechtbank verworpt de stelling van eiseres dat het mvv-vereiste tot onbillijkheid van overwegende aard leidt.

6. De rechtbank overweegt met betrekking tot de eerste beroepsgrond als volgt.

In haar uitspraak van 16 juli 2003, geregistreerd onder nummer 200302801/1, overweegt de AbRS in rechtsoverweging 2.6 het navolgende:

“In het licht hiervan heeft de rechtbank dan ook met juistheid overwogen dat slechts met toepassing

van artikel 7:3 Awb van het horen kan worden afgezien en dat sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar als bedoeld onder b van dat artikel, indien er naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk is dat de bezwaren niet kunnen leiden tot een andersluidend besluit.”

7. De rechtbank heeft hiervoor overwogen dat de door eiseres aangevoerde gronden ongegrond zijn. Voor de aangevoerde stelling dat het vasthouden aan het mvv-vereiste strijd oplevert met artikel 8 EVRM heeft eiseres geen onderbouwing geleverd. Verweerder mag van eiseres verwachten dat zij zo vroeg mogelijk in de procedure zoveel mogelijk relevante feiten en omstandigheden vermeldt, die zij onderbouwt. Dat heeft zij niet gedaan; in de fase van het beroep, en in de aanvulling op de beroepsgronden bij brief van 2 mei 2008, heeft zij nog nieuwe omstandigheden aangevoerd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder, gelet op de aard en de inhoud van de door eiseres in het kader van haar beroep op de hardheidsclausule aangedragen feiten en omstandigheden, in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat er, naar objectieve maatstaven bezien, op voorhand redelijkerwijs geen twijfel over mogelijk was dat zijn bezwaren niet konden leiden tot een andersluidend besluit en er daarom van een kennelijk ongegrond bezwaar sprake was. *Het bestreden besluit is niet genomen in strijd met artikel 7:2 van de Awb en derhalve kon verweerder van het horen van eiseres afzien.*

8. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat het bestreden besluit, waarbij verweerder de aanvragen van eiseres van 12 september 2005 en 28 september 2005 heeft afgewezen, de rechterlijke toets kan doorstaan. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

9. Het bezwaar omtrent het belang van verweerder bij de uitzetting, gelet op de lange duur van de procedure, acht de rechtbank niet relevant in de bodemprocedure. In het kader van de procedure ten behoeve van de verlening van de verblijfsvergunning – en daarbinnen bij de beantwoording van de vraag of eiseres in aanmerking komt voor een vrijstelling van het mvv-vereiste – is dit geen relevant criterium.

Nu de rechtbank eiseres' beroep ongegrond zal verklaren, en zij om een verbod op uitzetting heeft gevraagd totdat op het beroep is beslist, is er naar het oordeel van de rechtbank geen grond meer om de voorlopige voorziening toe te wijzen.

10. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden of de rechtbank een van de partijen zou moeten veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/29687

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/29691

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.H. Beestman, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. M.I. van Meel, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 5 juni 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **- 9 JUNI 2008**

Conc.: HB
Coll: MvM
D: C

VOOR KOPIE CONFORME DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Hamerslag & van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 - 36 51 380

Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertaema
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

in samenwerking met
mr H.M. Brink

Onze referentie: 020064 AL

Amsterdam, 7 juli 2008

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 7 JUL 2008	
ZAAKNR.	05167
AAN:	VI
BEHANDELD DO:	FAR:

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN **APPELSCHRIFT**

Ik verzoek u het griffierecht van onze rekening-courant te boeken

Hierbij verklaar ik, A.M.J.M. Louwerse, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellante bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Amsterdam van 5 juni 2008, verzonden op 9 juni 2008, AWB 07/29687, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte. Appellante en belanghebbende is geboren op van Kongolese nationaliteit, IND-nummer 0210.15.8050, wonende te aan het . Ze kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-I te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van A.M.J.M. Louwerse.

Bij beslissing van 5 juni 2008, verzonden op 9 juni 2008, heeft de rechtbank het beroep tegen de weigering van een reguliere verblijfsvergunning ongegrond verklaard. Appellante kan zich niet verenigen met de genoemde beslissing van de rechtbank en komt daarom

Hamerslag & van Haren
Advocaten

tegen deze beslissing in hoger beroep. Voor de kosten van de rechtsbijstand is een toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Amsterdam.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV.3

Toelichting:

Niet bestreden is dat het ten tijde van de aanvraag voor appellante om medische redenen niet verantwoord was om te reizen. Er was dus in ieder geval ten tijde van de aanvraag voldaan aan de vrijstellingsgrond van het mvv-vereiste als bedoeld in art. 17 lid 1 aanhef en onder c Vw, welke bepaling hetzelfde criterium geeft als art. 64 Vw. Vc A4 7.6 stelt dat er gedurende de periode 6 weken voor en 6 weken na de bevalling een art. 64 Vw-situatie wordt aangenomen.

Vc B1 4.3 stelt dat er op enig moment tussen de datum van de indiening van de aanvraag en het moment van de beslissing op de aanvraag moet zijn voldaan aan de voorwaarden van de middeleneis. Voldoet men op het moment van de aanvraag aan de middeleneis en ten tijde van de beschikking op de aanvraag niet meer, dan wordt er ondanks het bestaan van art. 7:11 Awb op grond van het beleid dus toch een verblijfsvergunning verleend. Weliswaar wordt in de Vc voor wat betreft dit dubbele toetsmoment alleen expliciet de middeleneis genoemd, maar dezelfde paragraaf van de Vc stelt dat deze wijze van toetsen voortvloeit uit art. 26 lid 1 Vw. Aangezien art. 26 lid 1 Vw niet alleen betrekking heeft op het middelenvereiste, maar op alle voorwaarden voor het verlenen van een verblijfsvergunning, geldt het gestelde in de Vc met betrekking tot de middeleneis zoals hierboven genoemd, derhalve ook voor het mvv-vereiste. Primair stelt appellante zich op het standpunt dat dit rechtstreeks voortvloeit uit art. 26 lid 1 Vw, zoals in de Vc wordt aangenomen, subsidiair stelt appellante zich op het standpunt dat dit voortvloeit uit het genoemde beleid. De weigering van een verblijfsvergunning vanwege het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf is in strijd met art. 26 lid 1 Vw, althans met het beleid zoals dat naar voren komt uit Vc B1 4.3, althans de weigering van een verblijfsvergunning is gezien het gestelde in Vc B1 4.3 onvoldoende gemotiveerd.

Hamerslag van Haren
Advocaten

Die conclusie is te meer gerechtvaardigd nu het voor wat betreft de aard en bedoeling van het mvv-vereiste zal gaan om de vraag of iemand ten tijde van zijn aanvraag wel of niet in het bezit was van een machtiging tot voorlopig verblijf, aangezien het niet de bedoeling van het mvv-vereiste is dat iemand eerst een verblijfsvergunning aanvraagt en dan hangende zijn aanvraag een machtiging tot voorlopig verblijf gaat halen. Als de betreffende persoon zou terugkomen in Nederland met zijn pas bemachtigde machtiging tot voorlopig verblijf, dan zal zijn aanvraag verblijfsvergunning toch worden afgewezen omdat hij ten tijde van zijn aanvraag nog geen machtiging tot voorlopig verblijf had. Voor wat betreft de vraag of iemand in het bezit is van een machtiging tot voorlopig verblijf, is daarom het moment van de aanvraag van de verblijfsvergunning naar zijn aard het toetsmoment. Dan zal ook voor wat betreft de vraag of iemand een geldige reden had om niet in het bezit te zijn van een machtiging tot voorlopig verblijf, of zich een vrijstellingsgrond voordoet, het moment van de aanvraag van de verblijfsvergunning het toetsmoment moeten zijn, althans een van de toetsmomenten.

Meer subsidiair: Het getuigt niet van een zorgvuldige belangenafweging dat verweerder niet meteen op de aanvraag heeft beslist, toen appellante zich nog in de periode van 6 weken na de bevalling bevond. Het is onvoldoende gemotiveerd waarom verweerder niet in die periode een beslissing heeft genomen. Dit heeft willekeur tot gevolg. Verweerder heeft het bezwaar kennelijk ongegrond verklaard. Als de zaak zo duidelijk ligt, was er geen enkele aanleiding om niet direct op de aanvraag te beslissen.

De rechtbank heeft het voorgaande miskend.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV.7

Toelichting:

Hamerslag van Haren
Advocaten

Horen is een essentieel onderdeel van de bezwaarprocedure. Gezien hetgeen in grief 1 en de toelichting daarop is opgemerkt, was er geen sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar. De rechtbank heeft miskend dat appellante ten onrechte niet is gehoord.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank als in r.o. IV.8, IV.10 en V

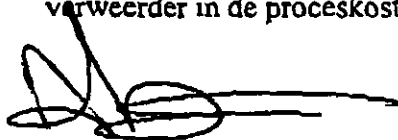
Toelichting:

Gelet op het voorgaande had de rechtbank behoren te concluderen dat het bestreden besluit de rechterlijke toets niet kan doorstaan, had de rechtbank het beroep gegrond behoren te verklaren en verweerder in de proceskosten behoren te veroordelen.

Petitum

Verzocht wordt om

- het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 5 juni 2008, verzonden op 9 juni 2008, te vernietigen,
- de beschikking van de Staatssecretaris van 27 juni 2007 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en
- verweerder in de proceskosten te veroordelen.

A.M.J.M. Louwerse